

Introducere

Incest: din „Jurnalul dragostei“ continuă povestea lui Anaïs Nin începută în *Henry și June* (1986). Acoperind perioada zbuciumată din viața lui Anaïs Nin din octombrie 1932 până în noiembrie 1934, jurnalul completează primul volum (1966) al *Jurnalului lui Anaïs Nin*, din care, din motive personale și juridice, Anaïs a exclus atât de mult din viața ei amoroasă. Acum, când practic toți oamenii pomeniți în *Incest* au murit, nu mai există nici un motiv să oprim publicarea jurnalului așa cum a dorit Anaïs: în formă necenzurată. Materialul a fost redactat pentru a realiza o carte de dimensiuni rezonabile, dar nu s-a omis nimic legat de evoluția emoțională a autoarei.

Anaïs își considera jurnalul confidentul suprem și a scris în el fără întrerupere din 1914 până în 1977. Din 1914 până în 1931 a scris fără a avea de redat vreo emoție profundă în dragoste. Apoi, la Paris, în 1932, l-a găsit pe scriitorul/aman-tul pe care îl căutase atâta vreme: Henry Miller. Această dragoste, ale cărei etape inițiale au fost descrise în *Henry și June*, a produs o dublă trezire – Anaïs femeia și Anaïs scriitoarea. Această trezire pasionată este foarte bine prinsă în stilul adesea sălbatic pe care îl vom găsi în jurnalul necenzurat – o proză pe care unii cititori o vor considera, fără îndoială, surprinzător de diferită de proza poetică șlefuită a jurnalului cenzurat. Să ne amintim însă că Anaïs scria în jurnal cu incandescență, imediat după ce aveau loc evenimentele pe care le descria.

În *Incest* relația de dragoste cu Henry Miller continuă, dar nu va mai avea niciodată aceeași intensitate. Anaïs și-a plâns experiența dureroasă de a deveni femeie, și acum „ochii ei sunt deschiși către realitate – către egoismul lui Henry“.

Relația esențială explorată în volumul de față este aceea dintre Anaïs și tatăl ei, un celebru pianist și donjuan care a divorțat de mama ei și s-a căsătorit cu o moștenitoare bogată când Anaïs era doar o copilă. De fapt, Anaïs și-a început jurnalul la vârsta de unsprezece ani, sub forma unor scrisori către tatăl ei în care îl implora să se întoarcă la familie. Spre deosebire de mama și de frații ei, Anaïs refuză să-și judece tatăl, să-l vadă numai în alb și negru. Este hotărâtă să-l „descopere“. Relația este oarecum tragicomică: tatăl simte o încununare a carierei sale de donjuan încercând să-și seducă fiica, dar Anaïs știe că ea acționează la sfatul psihanalistului (și amantului) ei, dr. Otto Rank – să-și seducă tatăl și apoi să-l părăsească, pedepsindu-l astfel pentru că o abandonase când era mică.

Ca și primul volum al jurnalelor cenzurate, acest volum se sfârșește cu povestea de acum celebră a avortului pe care l-a suferit Anaïs. Aici apare însă într-un context nou – într-o lumină nouă, care scoate în evidență relația lui Anaïs cu Henry Miller și cu tatăl ei.

Când seria jurnalelor necenzurate ale lui Anaïs Nin („Jurnalul dragostei“) va fi încheiată, vom avea o relatare extraordinară, acoperind durata unei vieți întregi, a evoluției emoționale a unui artist creator, a unui scriitor care posedă tehnica de a-și descrie cele mai profunde emoții și curajul de a le dezvălui lumii întregi.

RUPERT POLE
Executor, Trustul Anaïs Nin
Los Angeles
Februarie 1992

Notă asupra ediției

Textul *Incestului* este luat din caietele-jurnal numerele treizeci și șapte până la patruzeci și șase, așa cum au fost ele numerotate de Anaïs Nin. Titlurile date de ea acestor zece caiete au fost: „*La folle lucide*“, „*Equilibre*“, „Uranus“, „Schizoidie și Paranoia“, „Triumful magiei – magia albă și magia neagră“, „Flagelare“, „« Iar în ziua a șaptea s-a odihnit de toate lucrurile sale pe care le-a făcut », citat neglijent dintr-o carte pe care n-am citit-o niciodată“, „*Audace*“, „Apariția clară a Demonului“ și „Curgere – copilărie – renaștere“.

Deși *Incest* a fost scris aproape în întregime în limba engleză, în text există o serie de pasaje extinse în franceză sau spaniolă. Aș vrea să-i mulțumesc lui Jean Stewart pentru excelența traducere a acestor pasaje, care sunt clar marcate.

R.P.

23 octombrie 1932

Întotdeauna am crezut că artista din mine este cea care vrăjește. Casa mea ezoterică, luminile, culorile, costumele, lucrările mele. Întotdeauna am stat *înăuntrul* unei mari cochilii de artist activ, timorată și inconștientă de puterea mea. Ce făcuse dr. Allendy? Înlăturase *artistul*, îngrijise și iubise esența mea, fără fundal, fără creația mea. Am fost chiar preocupată de această lipsă de atașament față de artist – am fost surprinsă că eram atât de stăpânită, atât de *dépourillée* de artificii mele, de țesăturile mele, de farmecele mele, de elixirurile mele. Și astăzi, singură, așteptând musafiri, îmi privesc acest sâmbure nou-născut și mă gândesc la darurile pe care i le-au făcut Hugh, Allendy, Henry și June. Îmi amintesc ziua în care i-am dăruit bijuterii surorii lui Hugh, Ethel; iar astăzi verișoara mea Ana Maria îmi dăruiește pietre pentru acvariu și un pește nou, cu aripi caraghioase, verzi, și îmi spune: „Vreau să merg la Londra cu tine. Vreau să scap de June“. Și mă las pe spate și plâng de nemărginită recunoștință.

Plec la Londra. Am forțe noi și trebuie să înfrâng durerea ce reapare mereu. Am nevoie de mai multe zile în care să mă plictisesc puțin în viața mea sau în care să mă mișc în interiorul jurnalului meu, al poveștii mele. Nu pot înfrânge nebunia într-o singură zi. Mai am încă momente când mă zvârcolesc în durerea mea ca într-un cuptor, și asta se întâmplă atunci când Henry îmi spune la telefon: „Ești bine?“ și eu răspund

„Da“. Sau când cade piuneza dintr-un colț al fotografiei lui „Henry Miller, autor de gang“ și îmi dau seama cât de mult m-am îndepărtat de lesbianism și cum numai artista din mine, energia dominantă, se extinde pentru a fecunda femeii frumoase pe un plan care este greu de înțeles și care nu are absolut nici o legătură cu activitatea sexuală obișnuită. Cine va crede întinderea și înălțimea ambițiilor mele când parfumez frumusețea Anei Maria cu cunoașterea, cu experiența mea, când o domin și o curtez pentru a o îmbogăți, pentru a o crea? Cine va crede că am încetat s-o mai iubesc pe June când am descoperit că ea distruge în loc să iubească? De ce n-am fost în extaz când June, femeia magnifică, s-a făcut mică în brațele mele, mi-a arătat teama ei, teama ei de mine și de experiența mea?

Vântul *simoun* din seara asta. Învolverare. E noapte și am fost puternică toată ziua. Nu trebuie să fiu atât de slabită numai pentru că e noapte și sunt obosită.

Când simt că June este foarte geloasă pe ceea ce am făcut pentru Henry, îi spun: „Pentru tine am făcut totul“.

Și ea îmi spune o minciună: că voia să mă vadă înainte de a-l vedea pe Henry.

Dar minciuna mea e urmată de un adevăr: îmi amintesc că m-a copleșit mila când am citit în însemnările lui Henry că ea lucra pentru Henry și Jean (Kronski) și că o dată, într-o frenezie de oboseală și revoltă, a exclamat: „Amândoi spuneți că mă iubiți, dar nu faceți nimic pentru mine!“ Îi amintesc de asta lui June și simt că aș vrea să fac ceva pentru ea. Dar îndată ce o spun dorința mea piere, pentru că sunt conștientă că este o dorință distructivă, că nu am destulă vitalitate, că am muncit destul pentru Henry, că nu mai vreau să fac sacrificii. Așa că spontaneitatea mea piere, generozitatea mea devine o minciună a cărei răceală mă înfioară, și aș vrea ca toți trei să putem să recunoaștem că suntem istoviți de sacrificii și istoviți să mai suferim inutil.

Cu toate acestea, eu sunt cea care muncește pentru Henry și June, dar într-un spirit rebel. Conștientă că nu am nici un motiv să mă împovărez sau să mă pedepsesc, că sunt, în sfârșit, absolută de vină și că merit să fiu fericită.

June se așteaptă să-i spun ce o să facem mâine-seară; June contează pe imaginația mea; June o să mă lase să-mi trădez lipsa de experiență în ce privește viața reală. Acum, că o am pentru o seară, ce să fac cu seara asta și cu ea? Pot să scriu pagini fantastice, dar nu știu cum să le trăiesc.

René Lalou este exuberant, viguros, loevace, spiritual. Era foarte atras de mine, împotriva voinței sale, căci puternicul său echilibru l-ar fi ținut departe de întunecimile mele. Dar exuberanța lui fizică îl constrângea. Pentru prima dată eram conștientă de puterea mea asupra bărbatului cu mintea întreagă – încetul cu încetul, dezinvoltura și spiritul lui se topeau. Vedeam cum claritatea i se fărâmița, vedeam cum emoționalitatea sa creștea. Până la sfârșitul serii, devenise René Lalou, omul în vinele căruia curgea sânge spaniol.

Am râs mult, dar îmi era dor de iubirea mea, de natura mai densă, mai întunecată a lui Henry. Strălucirea lui Lalou, pasiunea sa pentru abstracție mă captivau, dar îmi lipsea Henry – îmi era dor de el.

Lalou a combătut suprarealismul, apoi mi-a cerut cu insistență paginile pe care le scrisesem despre June. Râdea de munca minorității, apoi își dorea să mă vadă publicată undeva unde să fiu mai remarcată decât în *Transition*.

În dimineața asta primesc o scrisoare frumoasă de la Al-lendy care se încheie cu „*le plus dévoué, peut-être*“, și simt ce brazde adânci a săpat devoțiunea sa ciudată, cât de subtil mă învăluie, fără tragism sau senzaționalism. Mă simt ca o persoană care a fost drogată, nebună, care se trezește într-o dimineață într-o limpezime idilică – renăscută.

Ce efort să mă smulg din întuneric și sufocare, dintr-o mare și înăbușitoare durere, dintr-o autosfâșiere inchizițională!

Allendy privindu-mă cu dragoste dublă – ochii lui ciudați, gura și mâinile lui calde. Nu vreau nici măcar să mai *dan*; vreau să mă retrag și să primesc daruri. Capa mea neagră este la June, dar odată cu ea i-am dat prima mea frântură de ură. Nu sunt în puterea ei.

Fiecare dintre ei a găsit în mine o imagine intactă a lui însuși, eul său potențial: Henry a văzut marele om ce putea să fie, June personalitatea superbă. Fiecare dintre ei se agață de propria-i imagine din mine pentru *viață*, pentru putere.

June, care în esență nu are nici o siguranță, nu-și poate defini măreția decât prin forța ei de distrugere. Henry, până m-a cunoscut pe mine, nu-și putea afirma măreția decât atacând-o pe June. Se devorau unul pe altul – el o caricaturiza, ea îl slăbea protejându-l. Iar după ce au reușit să se distrugă reciproc, Henry plângea pentru că June murise, iar June plângea pentru că Henry nu mai era un zeu, și ei îi trebuia un zeu pentru care să trăiască.

June vrea ca Henry să fie un Dostoievski, dar ea îl împiedică să devină asta – fără să vrea, din instinct. Vrea ca el să-i cânte osanale, nu să scrie o carte mare. Nu poate fi învinuită pentru că distruge. Respirația ei, afirmarea vieții ei, fiecare mișcare a ego-ului ei – asta e ceea ce îi derutează, îi diminuează, îi frânge pe ceilalți. Ea este sinceră, nevinovată, inocentă.

Eu l-am înălțat pe Henry. Eu pot face din el un Dostoievski. Eu îi insuflu forță. Sunt conștientă de puterea mea, dar puterea mea este *feminină*; ea cere un *meci*, nu o *victorie*. Puterea mea este, de asemenea, aceea a artistului, așa că n-am o nevoie personală de opera sa pentru a mă înălța pe mine. Nu am nevoie să mă laude, căci eu sunt în primul rând artist, eu îmi pot păstra eul, eul meu de femeie, în fundal. Acesta nu-i blochează munca. Eu susțin artistul din el. June nu vrea numai un artist, ci un amant și un sclav.

Eu pot abandona cerințele eului meu, pot capitula în fața artei, în fața creației – mai presus de toate în fața creației.

Asta fac acum. Îi creez pe June și Henry. Îi alimentez pe amândoi, dându-le credința mea. În fragilitatea mea există simbolismul acelei fragile realizări de care sunt bântuiți. June vede în mine femeia care a trecut prin iad, dar care rămâne intactă – care vrea să rămână intactă. Ea nu-și va pierde sinele, *sinele ideal*.

Iar Henry vrea idealul dostoevskian. Artistul. El găsește în mine imaginea sinelui acestui artist. Întreg, puternic, nestingherit.

Eu nu am nevoie ca arta lui să mă ridice în slăvi. Am propria mea creație. Ca să fie mai puțin egoistă, June ar fi trebuit să fie artistă.

Datorită lui Allendy, pot să renunț la o simplă victorie. Iubesc. Îi iubesc pe amândoi, pe Henry și pe June.

Iar June, care mă iubește orbește, caută să mă distrugă și pe mine. Paginile mele despre ea, care sunt o operă de artă, nu o satisfac. Le ignoră forța și frumusețea și se plânge că nimic din ceea ce am spus nu este adevărat. Dar nu sunt înfrântă nici măcar o clipă. Eu cunoșteam adevărata valoare a acestor pagini, independent de June.

Așadar, mai întâi munca mea. Dacă forța mea ca artist este zdrcinată, ce altă forță mai am? Stimularea mea naturală, vitalitatea mea, imaginația mea autentică, sănătatea mea, vioiciunea mea creativă. Și ce o să le facă June la toate astea? Droguri. June îmi oferă moartea și distrugerea. June mă vrăjește – îmi vorbește cu fața ei, cu mângâierile ei, mă ademenește, se folosește de dragostea mea pentru ea ca să mă distrugă. O moarte dublă. Prospețimea trupului meu trebuie distrusă pentru ca trupul meu să devină ca al ei. Ea a spus: „Corpul tău e atât de proaspăt, al meu atât de deteriorat“. Și astfel, pe nevăzute, fără vină, cu inocență, îmi va ucide prospețimea, neștirbirea pe care o iubește. Va ucide tot ce iubește.

Și de unde această cunoaștere întunecată? Din clocote, nebunie, șampanie, intoxicare cu mângâieri, sărutări, exaltare. Ne aflăm în *Poisson d'Or*, cu genunchii înlănțuiți sub masă, bete una de alta; și June e beată de ea însăși. I-a spus

lui Henry că este un nimic, că n-a reușit să fie un zeu și nici să fie un Dostoievski – că ea e cea care e zeiță, propria ei zeiță. Acolo, miracolul este înfăptuit. Amăgirea. Henry este ucis. June și-a anihilat din nou partenerul. „Henry“, spune ea, „este un copil.“ Dar protestez și spun că eu cred în Henry ca artist, apoi recunosc că îl iubesc ca pe un bărbat.

Când m-a întrebat: „Îl iubești pe Henry, nu-i așa?“ *i-am făcut lui Henry cel mai mare dar al meu*. Ochii mi s-au întunecat de durere. Am știut că prin această recunoaștere Henry era salvat. El a redevenit un zeu – doar un zeu, a spus ea, putea fi iubit de ea sau de mine. Așa că Henry e un zeu. Iar June întreabă, din inocența autoimportanței ei: „Ești geloasă pe Henry?“

Dumnezeule – eu, geloasă pe dragostea lui Henry pentru June, sau geloasă pe dragostea lui June pentru Henry?

Atunci devin fluidă, dizolvată, *fuyante*. Îmi iau zborul din tortura care mă așteaptă ca un gigantic storcător de sânge, presându-mi carnea între June și Henry. De aici evadez cu un efort supraomenesc – ca să evit autodistrugerea și nebunia. Pentru o clipă, sunt captivă. June vede imensa durere din ochii mei. Le-am făcut amândurora cel mai mare cadou pe care-l puteam face – îi livrez pe unul celuilalt, oferindu-i fiecăruia cea mai frumoasă imagine despre sine. Eu nu sunt altceva decât cea care *revelează*, care armonizează. Și pe măsură ce ei se apropie unul de altul, îi dau lui June un Dostoievski și lui Henry o June devenită creativă. Eu sunt anihilată numai uman. Amândoi m-au iubit.

Îi iubesc pe June și Henry mai puțin raportat la rebeliunea mea împotriva suferinței. Simt că iubesc în ei o experiență care nu mă poate distruge – în care nu mai intru în întregime – pentru că intenționez să *trăiesc*.

Seara. A venit Henry și la început conversația noastră a fost tensionată. Apoi a vrut să mă sărute și eu nu l-am lăsat. Nu, nu puteam suporta asta. Nu, nu trebuie să mă atingă; m-ar

durea. A fost descumpănit. Îi rezistam. Mi-a spus că mă doare mai mult ca oricând, că June i-a devenit străină, că în primele două nopți cu ea n-a putut simți nici o pasiune. Că de atunci fusese ca și cum s-ar fi dus la o curvă. Că mă iubea și că numai cu mine simțea o legătură între imaginea lui mentală și dorința lui – că nu era posibil să iubești două femei, că eu o *dislocasem pe June*. Înainte de a termina să-mi spună toate astea, capitulasem – apropierea mi s-a părut extrem de firească – nimic nu se *schimbăse*. Eram uluită, părea atât de neschimbat. Și crezusem că legătura dintre noi va părea ireală și că legătura firească dintre Henry și June se va reînnoi. El nu poate nici măcar să se obișnuiască cu trupul lui June; probabil numai pentru că nu există apropiere.

Cercetam toate astea ca pe un fenomen. Auzindu-le de la Henry, pot crede în fidelitatea dragostei. Citesc ultimele lui pagini despre întoarcerea ei și sunt goale de orice emoție. I-a epuizat emoțiile, i le-a *extenuat*.

Apoi totul devine pentru mine ireal și mi se pare că Henry este cel mai sincer dintre toți și că June și cu mine, sau numai eu, îl înșelăm.

Nu mai e nimic tragic. Râd împreună cu Henry de multiplele complicații ale relației noastre!

Mi-e frică de ce mi se întâmplă. Frică de răceala mea. Mi-a epuizat Henry și mie emoțiile, torturându-se fără voce cu gândul că June ne amenință permanent fericirea?

Sau poate adesea o bucurie mult așteptată, *prea mult* dorită te lasă buimăcit și cu o senzație de insatisfacție când sosește în sfârșit?

June îi spune lui Henry că am zis că-l iubesc. El pare surprins. Probabil crede că eram beată.

— Cum, ce vrei să spui, June?

— A, doar că te iubește, nu că vrea să se culce cu tine.

Râdem. Dar mă și deranjează să văd că June crede atât de mult în dragostea mea încât asta a vrut să spună când m-a întrebat: „Ești geloasă pe Henry?” – că aș vrea să-l elimin pe Henry, să-l urăsc pe Henry, din cauza iubirii mele pentru ea.

Cuprins

<i>Introducere</i> de Rupert Pole	5
<i>Notă asupra ediției</i>	7
Jurnalul	9
<i>Note biografice</i> de Gunther Stuhlmann	457